

UNDE

nisk redaktør:
V. NILSEN

tiet

norske bedrif-
ville kunne
videre, både
amlinger og
ntasjon for de
nring er at vi
komme til å
på et reform-
Mghetel e
helst, men
en inn i nye

kratlet ikke
til alles til-
t så menn
e idéer om
lle gjøres. I
lder hadde
erdige opp-
am, det ble
den i alle
og trofast
hver 1. mai,
endighetene
i sette pro-
it i livet.
bløt
satte aldri
en. Kravet
on stod på
år Arbeid-
regjerings-
forpliktet:
3, men til
ning frem-
irende, en
som den

r skjedd
de tid-
iger er
rt mer
hold.
mmst
sasjo-
tenk-
ende
avn.
slag
sørn
til
len
er
re

Norges krig og okkupasjon

Hr. redaktør.

Professor Skodvin svarer meg i Aftenposten 4. februar. Han stiller opp 5 punkter angående kapitulasjonen i Trondheim 10. juni -40, som jeg ikke erklærer meg uenig i, selv om jeg naturligvis ikke kan si at ja, slik og bare slik kan det henge sammen. (Det kan forøvrig heller ikke professor Skodvin, hvilket han gjør oppmerksom på ved å bruke vendingen: «Det er sannsynlig.»)

Men så later professoren til å mene at dersom jeg ikke erklærer meg helt eller delvis uenig i hans 5 punkter, så er jeg automatisk enig i følgende: «avtaleteksten vart endra fordi dei tyske forhandlarane nå kjende til at avtalen ikkje kunne gjelda for alle norske styrkar.»

Siden undertegnet avtaletekst innleder med «Die gesamten norwegischen Streitkräfte legen die Waffen nieder...» er det umulig Waffen nieder...» er det umulig for meg å følge professoren så langt. Han må simpelthen ha foretatt seg noe med logikken, som får stå for hans egen regning.

Hans neste avsnitt dreier seg om opplysninger som de norske forhandlerne, ifølge Skodvin, ga til de tyske forhandlerne, nemlig at Konge og Regjering hadde forlatt landet og aktet å føre krigen videre, og at de norske forhandlerne bare hadde fullmakt til å ordne avvikling av de stridskraftene som var tilbake.

Jeg skulle tro at når professor Skodvin skriver at dette er klart dokumentert, så tenker han også på de norske forhandlernes fremstilling her. Kanskje han ikke gjør det. Iallfall vil jeg referere litt fra general Erich Buschenhagens brev til statsstipendiat i historie, Sverre Hartmann, 6. juni 1969. (Aktuell nr. 38, 1970). Det var som kjent Buschenhagen som ledet den tyske forhandlingsdelegasjonen og underskrev kapitulasjonsdokumentet. Han kan ikke mistenkes for noen som helst interessebetont erindringsforykning. (Alle understrekinger Buschenhagens.):

«For vurderingen av betydningen av og gyldighetsområdet for kapitulasjonsavtalen i Trondheim kan etter min mening utelukkes den ordlyd som de befullmektigede representanter for de to parter undertegnet den 10.6.1940, ha relevans.»

Avtalen tok sikte på «...ikke bare 6. divisjon, men samtlige norske stridskrefter...»

General Buschenhagen påpeker totale kapitulasjonen. Professor Skodvin kjenner dem vel — og flere til?

Det virker som om professor Skodvin er kommet i skade for å overbetone betydningen av hva

er allerede meget innvunnet av praktisk erfaring og dypere og sannere innsikt i bedriftssammenfunnets indre liv. Dette har som en ny begynnelse åpnet en mangfoldighet av tidligere

Konge og Regjering, og for den saks skyld de norske forhandlerne, sa eller ikke sa i anledning av kapitulasjonen. Hovedsaken er, etter min mening, ikke hvorfor avtaleteksten ble endret litt, kanskje forsterket litt, men at den ble undertegnet.

Og hovedsaken i denne debatten er hvordan professor Skodvin for endringen kan kalle dokumentet en avtale om total og endelig kapitulasjon, og etter endringen tvertimot kaller det en avtale om avgrenset kapitulasjon. All den stund endringen bare er formell og ikke reell.

Nørholm, 5. februar.

Arild Hamsun.

UD og norske interesser

Hr. redaktør.

Det var ille nok å lese meldingen i dagens morgennummer om utvisningen av Deres korrespondent i Moskva, Per Egil Hegge, men det var direkte forstemmende å se reaksjonen fra Det Kongelige Norske Utenriksdepartement: Norske myndigheter vil ikke reagere med lignende aksjoner overfor sovjetiske korrespondenter i Norge.

Her får Utenriksdepartementet, midt i all sin rutine med klippfisk-salg og Norges-brosjyrer og sjømanns-forsendelser og turistvisa, endelig slengt i fanget en virkelig politisk sak hvor det gjelder å forsvare nordmenns og Norges interesser overfor en fremmed makt. Og hva er reaksjonen? En beklagelse — og så et forsiktig skritt tilbake og et ærbødig bukk til de sovjetiske korrespondenter i Norge. Som en refleks-reaksjon, med vanstendig hurtighet, forskrer UD dem om at de alle bare kan fortsette sitt virke hos oss — selv ikke det minst frø av tvil blir sådd.

Russerne har nå tre korrespondenter i Oslo, vi har en igjen i Moskva. UD har avvist anklagene mot Hegge, og har dermed erkjent at utvisningen er et rent politisk trekk fra sovjetisk side. Så lenge vi har en verden av suverene stater består politikken dem imellom av trekk og mottrekk, og den stat som unnlater å ta de mottrekk den kan, inviterer til press mot sine borgere fra fremmede makter. Det er hva det norske UD i realiteten gjør, ved å unnlate å utvise en av de sovjetiske korrespondentene som mottrekk. Norske pressefolk i utlandet kan åpenbart ikke lenger regne med full ryggstøtte fra det norske utenriksdepartement, selv ikke når de utfører sitt arbeide på en helt legal måte. En sak for Danmark likeledes burde reagert med en utvisning, eftersom Hegge også var korrespondent for ledende aviser i disse land.

Saken gjelder selvfølgelig ikke, slik UD anfører, spørsmålet om hvor frie arbeidsforhold korrespondentene ska ha. Den gjelder spørsmålet om effektive politiske trekk for å redusere sannsynligheten for at norske utenrikskorrespondenter i fremtiden vil bli utsatt for utilbørlig press. Utvisningen av Hegge er en politisk sak, som stilte UD overfor spørsmålet om å stå opp og forsvare nordmenns interesser effektivt

honnør for sin nøyaktighet, og ros for å ha oppnådd ærefulle betingelser for sin avdeling.

Høvik 5. februar.

Anton H. Jacobsen.

Støtteannonser

Hr. redaktør.

Truls Johannessen har i febr. 1971 valgt ut fattere som bruker (1917-normalen), og stilgende spørsmål: «Vil deim påstå at disse å påvirke folks oppfatning av det etablerte?»

Det jeg har skrevet med påstanden om ringslivet på 20 år teannonser for 2½ bladet Ordet), er: sikte på å påvirke ning, særlig i retning, bæres of' herværende mo «det milde reg ser».

Jeg har kl ser fra noen terne.

Oslo, Iva

103161

Enten -

Hr. reda Hva gj som ikke.

Enten gene.

Eller avtale.

Skje sjoner

Gjød

H.M. F

er tildelt sveen, N

Margit O

retær Be

Haugesund

Se

«VIL N

EEC»

Red

Cult

Samme

forelå fra

politiske

terpartiet

følgende:

til de ut

de standp

representa

Tar ma

og det er

sammenh

overfor et